

[Himmelstrup.]

og iøvrigt også indrømme, at der er vistnok ingen tvivl om, at likviditeten i det danske samfund i 1950 vil være betydelig.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg kan ikke tiltræde det ærede medlem hr. Himmelstrups vurdering af likviditeten i 1950, men skal ikke gentage de mange argumenter og tal herfor, som jeg før nævnte.

Jeg må desuden fastholde, at den eneste målestok, man har for likviditetens størrelse i samfundet, til syvende og sidst er og må være rentefoden, Hvilken anden målestok skulle der eksistere? Hidtil har ingen kunnet anvise nogen anden målestok for likviditeten. Jeg vil gå så vidt at sige det på den måde, at rentefod og likviditet er to forskellige udtryk for nøjagtigt samme sag.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Himmelstrup siger, at absolut set er bankernes kassebeholdninger meget høje. Der må altså være foregået ændringer i udlånspolitikens struktur eller ændringer af anden art, som rent bankpolitisk kan forklare, hvorfor disse absolut set så store kassebeholdninger dog ikke giver så stor likviditet, at det spores på rentefoden. Jeg skal ikke forsøge at gå i enkeltheder her, men jeg kunne f. eks. tænke mig, at et forhold som det, at vekselkreditterne spiller en mindre rolle i bankernes udlånspolitik, end de gjorde før krigen, kan have nogen indflydelse herpå. Vekslerne er jo et meget likvidt papir. Jeg skal som sagt ikke gå i enkeltheder, men kun anføre, at der må kunne findes en forklaring også på dette forhold.

Jeg er glad ved, at vi nu får slået kraftigt fast, at de konservatives krav til pengepolitikken kun er status quo og intet andet. (Aksel Møller: I denne sag!). I denne sag, javel, men det drejer sig jo om likviditeten i samfundet, og her kræver de konservative status quo og ikke andet, de kræver ikke kreditbegrænsning, de kræver ikke renteforhøjelse. Det er interessant at få det slået fast. Så kunne det til gengæld også være rart at høre, hvorledes status quo i pengepolitikken skulle medføre fald i omkostningerne. Overhovedet kunne jeg godt lide at vide, hvorledes det ærede medlem hr. Aksel Møller tænker sig, at pengepolitikken skulle kunne sænke omkostningerne. Det var ganske rart at høre, gennem hvilken mekanik det skulle ske. Det, der må kunne sænke omkostningerne i produktionen og

hævde og forøge vor konkurrenceevne, er, at vi opnår bedre og billigere produktion. Det kræver, at vi finansierer rationaliseringen, finansierer produktionens udvidelse, finansierer Marshallimporten, det kræver, at vi finansierer den fulde beskæftigelse. Kun under en høj og stabil beskæftigelse kan det danske samfund præstere det store arbejde, vi står overfor.

Første næstformand (Arnth Jensen): Den ærede ordfører for forslagsstillerne har ordet for en kort bemærkning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Møller): Den højtærede minister spurgte mig, hvordan pengepolitikken kunne medvirke til at sænke omkostningerne. Den højtærede ministers tankegang forudsætter, at det ikke ville være muligt f. eks. at få de tarifmæssige lønninger bragt ned ad pengepolitisk vej. Det giver mig anledning til her på falderebet at spørge den højtærede minister, hvilken indstilling han har overfor den modsatte politik, som nu er under udvikling, nemlig udviklingen i retning af eller rettere sagt kravene om stigende arbejds lønninger, for den højtærede minister har jo ingen særlig forpligtelse til i denne sag at medvirke til, at omkostningsniveauet ikke stiger. Det er vel, at han vil forkaste vor politik for at bringe det ned, men hvilken politik har han selv for at forhindre, at der til foråret sker en betydelig stigning på dette område?

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg synes, det var interessant, at vi endelig på falderebet, som det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde, fik katten sluppet ud af sækken. Det kom alligevel ganske tydeligt frem, ved hvilken mekanik pengepolitikken skal påvirke omkostningerne. Det ærede medlem spørger mig, om det virkelig forholder sig sådan, at jeg ikke mener, de tarifmæssige lønninger kan påvirkes gennem pengepolitikken. Nej, hvordan skulle det gå til? Det, der her må foresvæve de konservative, må være, at man gennem arbejdsløshed får lønningerne sænket, og jeg har sagt tydeligt og klart og gentager det nu, at det vil og kan regeringen ikke medvirke til. Vi mener, det er en helt forkert måde at forsøge at sanere landets økonomi på. Den skal genvinde styrke ved en politik, hvor man har stigende produktion under høj og stabil beskæftigelse. Vi skal ikke søge at lade byrderne ved en gen-